

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Arbejdsmarkedsudvalget har i brev af 2. april 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 11 (L 109), bilag 5, som hermed besvares.

21. April 2009

J.nr. 08-20-0022 / 2008-0004175

Spørgsmål nr. 11:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 1. april 2009 fra AErådet vedr. at hver 7. indvander lever i fattigdom, jf. L 109 - bilag 5.”

Endeligt svar:

Den 1. april offentliggjorde Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AErådet) en analyse, der konkluderer, at der er en skæv indkomstfordeling mellem indvandrere og danskere. Analysen tillægger regeringens beskæftigelsesfremmende politik ansvaret herfor.

Analysen hviler på et metodevalg, der fortjener kritiske bemærkninger. Først og fremmest anvendelsen af begrebet fattigdom. Det er vigtigt at slå fast, at analysen ikke beskæftiger sig med fattige i absolut forstand, og som man normalt forstår fattigdom. I stedet er der tale om relativ fattigdom, hvor fattigdom sættes i forhold til det levestandardniveau, andre mennesker i det samme land har. Det ville således være mere retvisende at anvende begrebet relativ lav indkomst.

Hertil skal regeringen bemærke, at Danmark er et af de lande inden for OECD, der har den mest lige indkomstfordeling.

Set i forhold til skiftende konjunkturer giver begrebet ”fattigdom” målt relativt endvidere nogle påfaldende konklusioner. Hvis nogle får en højere indkomst, for eksempel hvis de går fra at være arbejdsløse til at få et arbejde, så stiger grænsen for, hvornår man er relativt fattig – og det kan betyde, at flere ifølge denne definition bliver klassificeret som fattige, selv om deres forhold er uændrede. Når Danmark således i de seneste år har haft økonomisk vækst med stigende beskæftigelse, så betyder det med denne definition stigende ulighed. Det omvendte sker ved økonomisk lavvækst. Den gør os fattigere med faldende ulighed til følge.

Det er regeringens politik, at flest mulige skal uddanne sig. Det giver flere på SU og dermed ulighed. Det er også regeringens politik, at det skal kunne betale sig at arbejde. Det kan på kort sigt isoleret set også give højere ulighed, fordi flere antages at komme hurtigere i arbejde med stigende ”fattigdomsgrænse” til følge. Men på længere sigt er begge ting med til at gøre os alle rigere og mindske lavindkomstproblemer og social udstødelse, hvilket er afgørende for regeringen.

Det er indlysende, at tiltag, der har til hensigt at løse et samspilsproblem i kontanthjælpssystemet – et problem der indebærer lavere beskæftigelsesfrekvens - fortrinsvis vil omfatte personer, for hvem det ikke kan betale sig at arbejde. Hvis de samspilsramte fortrinsvis er indvandrere, er det evident, at indvandrere nødvendigvis er overrepræsenterede, men det er jo ikke fordi, de er indvandrere. Derfor finder jeg AErådets kritik af, at indvandrere er overrepræsenteret, for uberettiget.

De seneste tal fra Integrationsministeriet fortæller, at der i 2004 var ca. 94.000 nydanskere fra ikke-vestlige lande i beskæftigelse. I 2008 var tallet steget til ca. 120.000 nydanskere, når der korrigeres for den demografiske udvikling. Dermed er beskæftigelsen steget med ca. 26.000 nydanskere fra 2004 til 2008.

Det er regeringens opfattelse, at dette ikke mindst har bund i en vellykket integrations- og beskæftigelsespolitik, hvori også indgår, at det skal kunne betale sig at arbejde. Heri indgår introduktionsydelsen, starthjælpen, kontanthjælpsloftet og 300 timers reglen.

Venlig hilsen

Inger Støjberg